

24. Ik ben Jozef

Wat gebeurde er nu? Iedereen werd weggestuurd. Na die ontroerende woorden van Juda was Jozef overstelpt door emoties. Hij had de woorden gehoord waar hij zo lange tijd naar had verlangd. Hij had ernaar gehunkerd het oprechte berouw van zijn broers in hun harten waar te kunnen nemen. En hier was het. En hoeveel heerlijker dan hij ooit had kunnen dromen! Juda wilde zijn leven stellen voor zijn jongste broer (Gen. 44:33).

Gebroken lagen de broers aan zijn voeten. Alle hoop was hun ontvlogen. Maar je herinnert je hoe ze eenmaal naar Egypte waren gekomen. Het was met het gebed van hun oude vader: 'En God, de Almachtige, geve u barmhartigheid voor het aangezicht van die man.' (43:14). Ongetwijfeld zal Jakob dagelijks datzelfde gebed tot de hemel hebben opgezonden, zolang de broers niet waren weergekeerd. Nu zien we de uitkomst: ieder die zich verlaat op God de Almachtige zal niet beschaamd uitkomen.

'Doet alle man van mij uitgaan! En er stond niemand bij hem, als Jozef zich aan zijn broederen bekend maakte.' (45:1) Wat een plechtig moment. En wat een geweldige indruk moet dit alles op de broers hebben gemaakt. Eerst hoorden zij de Egyptische onderkoning zijn onderdanen in zijn vreemde taal iets bevelen. En onmiddellijk verdwenen ze allen. Ze bleven alleen achter met die wonderlijke man. Nog steeds lagen zij op hun knieën, met gescheurde klederen, betraande gezichten, gebroken harten en een vervlogen hoop. En in de stilte van dat moment klonk daar, in hun eigen taal: 'Ik ben Jozef, leeft mijn vader nog?' (v. 3). En met luid geween maakte Jozef zich bekend. Sprakeloos en verschrikt keken de mannen op naar het vriendelijke gezicht van hun broer. Zij hoorden het met hun oren. Zij zagen het met hun ogen. Maar het hart ontbrak hen om het te geloven.

Jozef was nu waarschijnlijk veertig jaar oud. Dertig jaar was hij toen hij voor het aangezicht van Farao stond. (41:46). Als de volgende zeven jaren de jaren van overvloed waren en er waren nu inmiddels twee jaren van de honger voorbij (45:6), zodat we in het derde jaar van de zeven jaren van honger waren, dan betekent dat dat Jozef rond de veertig was.

Zeventien was Jozef toen hij naar Egypte werd verkocht. Drieëntwintig jaar hadden de broers gedacht Jozef nooit meer terug te zullen zien. Hij was dood. Zijn naam werd onder hen niet meer genoemd. En nu het wonder! Leven uit de doden! Dit is het werk van 'God, de Almachtige'. Tot nog toe had de koning een taal gesproken, die zij niet verstonden. Tot nog toe had hij op een merkwaardige wijze met hen gehandeld. Harde woorden en een vriendelijke ontvangst hadden elkaar afgewisseld. En nu wierp deze man al zijn koninklijke waardigheid van zich af en schreeuwde het huilend uit: 'Ik ben Jozef'.

'Nu komt dan, en laat ons hem doodslaan, en hem in een dezer kuilen werpen; en wij zullen zeggen: een boos dier heeft hem opgegeten; zo zullen wij zien wat van zijn dromen worden zal.' (37:20). Zo had het spottend geklonken in de velden van Dothan, drieëntwintig jaar geleden. We zullen wel eens zien of God de waarheid spreekt. Nu zagen ze het. Ze hadden niet zomaar gebogen. Ze hadden Jozef gesmeekt om genade. En nu zagen ze pas hun eigen grote dwaasheid. Al die jaren hadden ze tegen God gestreden. Hun haat was niet alleen tegen Jozef gericht geweest, maar ook, of juist, tegen God. Zijn plan, Zijn raad hadden zij teniet willen doen.

En nu stond hij daar in een koninklijk gewaad. 'Ik ben Jozef'. De mantel die hij nu aan had was ongetwijfeld veel mooier dan die Jakob hem had gegeven en waar zij zo jaloers om waren geweest; die zij hadden verscheurd en in het bloed van een geitenbok hadden gedrenkt; waarmee zij hun vader zo afschuwelijk hadden bedrogen. Hoe hadden ze het ooit kunnen doen? Nooit, nóóit konden ze het meer goed maken. Hoe afschuwelijk was hun daad geweest! En wat hadden ze ermee bereikt? Niets toch zeker? Jarenlang hadden ze ieder voor zichzelf deze gedachten gehad. Hun geweten had hen zo nu en dan aangevlogen. En dan klonk het diep in hun gemoed: Waar is Jozef? En alle vreugde verdween dan onmiddellijk uit hun harten. De zonde, de broedermoord had drieëntwintig jaar lang als een donkere schaduw boven hun leven gehangen. De zon had nooit meer zo helder geschinen. De lucht was nooit meer zo blauw geweest. En hun rust na een lange werkdag nooit meer zo zoet.

Al die lange jaren van bange onrust vlogen nu in enkele minuten aan hen voorbij. Hij stond voor hen! Niet als die angstige, onschuldige knaap die zij

als slaaf naar Egypte hadden verkocht, maar als een machtige heerser in de wereld. Het laatste wat zij van hem hadden gehoord was zijn gekerm om genade en zijn hopeloze geschreeuw om hulp. En nu klonk het 'Ik ben Jozef' en lagen zij kermend aan zijn voeten.

Begrijpelijk dat zij sprakeloos waren van angst. Zij waren niet alleen verschrikt om het onverwachte van deze ontmoeting, maar ook om wat er volgen zou. Hadden zij het niet verdiend om zwaar gestraft te worden?

Maar hoe wonderlijk is de reactie van Jozef toch. Hij wil geen schrik en angst bij zijn broeders zien. Wat hij wil is dat zij hem zien als hun door God gezonden verlosser. Hij wil geen angst. Hij wil vreugde. 'Maar nu, weest niet bekommerd, en de toorn ontsteke niet in uw ogen, omdat gij mij hierheen verkocht hebt; want God heeft mij voor uw aangezicht heengezonden, tot *behoudenis des levens*. Want het zijn nu twee jaren des hongers in het midden des lands; en er zijn nog vijf jaren, in welke geen ploeging noch oogst zijn zal. Doch God heeft mij voor uw aangezicht henen gezonden, om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden, door een grote verlossing. Nu dan, gij hebt mij herwaarts niet gezonden, maar God Zelf, Die mij tot Farao's vader gesteld heeft, en tot een heer over zijn ganse huis, en regeerder in het ganse land van Egypte.' (Gen. 45:5-8).

Jozef was hun verlosser. Jozef vertelde hun het Evangelie! 'Doch God heeft mij voor uw aangezicht henen gezonden, om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden door een grote verlossing.' Uit het zaad van Abraham zou de Verlosser geboren worden. En om dit zaad, de zonen van Jakob, in het leven te behouden heeft Hij Jozef gezonden als hun verlosser.

Je begrijpt het al. Ook nu wil ik niet stil blijven staan bij Jozef. Die meerdere Jozef heeft ons zoveel meer te zeggen.

Het eerste waar Jozef alle nadruk op legt is dat niet zijn broers, maar God Zelf hem naar Egypte had gezonden. 'Want God heeft mij voor uw aangezicht gezonden, tot behoudenis des levens.' (v. 5). 'Doch God heeft mij voor uw aangezicht henen gezonden, om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden, door een grote verlossing.' (v. 7). 'Nu dan, gij hebt mij herwaarts niet gezonden, maar God Zelf.' (v. 8).

Drie maal zegt Jozef dat God hem gezonden heeft tot behoudenis van zijn broeders. Drie maal vind je in de eerste brief van Johannes de kern van de zending van de Heere Jezus Christus.

‘Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon *gezonden* heeft in de wereld [naar Egypte], opdat wij zouden leven door Hem’ (1 Joh. 4:9). Vergelijk bovenstaande tekst met Genesis 45:5. ‘Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening van onze zonden.’ (1 Joh. 4:10).

Uit de houding van de broers sprak geen enkele liefde voor God. Zij moesten niets hebben van de dromen van Jozef, en dus niets van het door God gesproken Woord. Hun haat eindigde in de dood van Jozef. Maar Gods liefde blonk hierin uit dat Hij Jozef gebruikte en dus ook diens dood om hen allen in het leven te behouden.

‘Opdat wij zouden leven door Hem.’

‘En wij hebben het aanschouwd, en getuigen, dat de Vader Zijn Zoon *gezonden* heeft tot een Zaligmaker der wereld.’ (1 Joh. 4:14).

Het lijkt wel of Johannes bij het schrijven van dit gedeelte van zijn brief speciaal aan de geschiedenis van Jozef heeft gedacht. Sommigen zeggen zelfs dat de nieuwe Egyptische naam van Jozef, Zafnath Paäneah, betekent ‘Zaligmaker der wereld’!

De Heere Jezus Christus wordt in de Evangeliën, en vooral in het Evangelie van Johannes, veel beschreven als van God gezonden.

‘Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.’ (Joh. 3:17). Denk aan Jozef!

‘Want, Die God gezonden heeft, Die spreekt de woorden Gods.’ (v. 34).

‘Want de werken, die Mij de Vader gegeven heeft, om die te volbrengen, dezelve werken, die Ik doe, getuigen van Mij, dat mij de Vader gezonden heeft.

En de Vader, Die Mij gezonden heeft, Die heeft Zelf van Mij getuigd. Gij hebt noch Zijn stem ooit gehoord, noch Zijn gedaante gezien. En Zijn woord hebt gij niet in u blijvende; want gij gelooft Die niet, Die Hij gezonden heeft.' (5:36-38).

'Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Die Hij gezonden heeft.' (6:29).

'Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft, en Ik leve door de Vader; also die Mij eet, dezelve zal leven door Mij.' (Joh. 6:57).

'Jezus dan riep in de tempel, lerende en zeggende: En gij kent Mij, en gij weet, van waar ik ben; en Ik ben van Mijzelfen niet gekomen, maar Hij is waarachtig, Die Mij gezonden heeft, Welke gijlieden niet kent.' Maar Ik ken Hem; want Ik ben van Hem, en Hij heeft mij gezonden.' (7:28, 29).

'Jezus dan zeide tot hen: Indien God uw Vader ware, zo zoudt gij Mij liefhebben; want Ik ben van God uitgegaan; en kom van Hem. Want Ik ben ook van Mijzelfen niet gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden.' (8:42).

'Zegt gijlieden tot Mij, Die de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert God; omdat Ik gezegd heb: Ik ben Gods Zoon?' (10:36).

'Doch Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort; maar om der schare wil, die rondom staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat Gij Mij gezonden hebt.' (11:42).

'Gelijkerwijs Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees [Jozef als onderkoning in Egypte], opdat al wat Gij Hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve [Jozef voor zijn broers]. En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.' (17:2, 3).

'Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt.' (17:8).

'Gelijkerwijs Gij Mij gezonden hebt in de wereld, alzo heb Ik hen ook in de wereld gezonden.' (17:18).

'En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen. Opdat zij allen één zijn, gelijkewijs Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.' (17:20, 21).

'Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.' (17:23).

'Rechtvaardige Vader, de wereld heeft U niet gekend; maar ik heb U gekend, en dezen hebben bekend, dat Gij Mij gezonden hebt.' (17:25).

Ik heb deze teksten niet zomaar allemaal uitgeschreven. Lees ze goed door. Lees ze in het verband waarin je ze in je Bijbel tegen komt. Leer ze desnoods uit je hoofd. Laat ze goed op je inwerken. En leer hoe belangrijk het is om te geloven dat Jezus Christus is van God gezonden. Stop je oren toe voor elke leer die dat ontkent. Hij is God, een Goddelijke Verlosser. Zonder die woorden 'door God gezonden' heb je geen 'grote verlossing'. Wat dan overblijft is een leugen, die je geen blijvende vrede of vreugde kan schenken. Dan is het wonder uit de Schrift. En dan is werkelijk alle grond onder je voeten vandaan. Het wonder weg uit de Schrift geeft ook geen hoop voor een wonder in je leven.

Hij is door God gezonden. En daarom, daarom alleen, is er leven in Hem en leven door Hem.